

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2CoE/185/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713208589
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6713208589.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 45 869 464, zastúpeného Advokátskou kanceláriou verita, s.r.o., Karpatská 18, 811 05 Bratislava, IČO: 35 940 875, proti povinnému: J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/X, XXX XX Y., zastúpená opatrovníkom D. U., pracovníčkou Okresného súdu Zvolen, o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 244,90 Eur s prísl., vedenej pod sp. zn. EX 597/13 súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, PhD. Exekútorský úrad Rimavská Sobota, so sídlom Kálmána Mikszatha 268, 979 01 Rimavská Sobota, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 9Er/338/2013-13 zo dňa 10. mája 2013 takto

rozhodol:

Krajský súd v Banskej Bystrici pripúšťa späťvzatie návrhu oprávneného, uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 9Er/338/2013-13 zo dňa 10. mája 2013 z r u š u j e a k o n a n i e z a s t a v u j e.

odôvodnenie:

Okresný súd Zvolen (ďalej len „exekučný súd“) napadnutým uznesením zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a.s. zo dňa 24. februára 2012, sp. zn. IDA12100202 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému pohľadávku vo výške 244,90 Eur s príslušenstvom. Uviedol, že právny predchodca oprávneného a povinná uzavreli dňa 18. novembra 2005 Zmluvu o úvere (ďalej len „zmluva“). Účastníci sa v zmluve o úvere dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých zo zmluvy o úvere. Exekučný súd konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinnou je spotrebiteľskou zmluvou nielen s poukazom na povahu subjektov právneho vzťahu a okolností uzatvorenia, ale aj s poukazom na znenie § 1 ods. 2 a ods. 3 a § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, smernicu Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 a § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V predmetnom prípade nemal povinný možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Z hľadiska formy je rozhodcovská doložka súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povaha zmluvy je teda adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok, resp. odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Podľa názoru exekučného súdu je teda z hľadiska vnútroštátneho práva dojednanie rozhodcovskej doložky v posudzovanom právnom vzťahu právnym úkonom obchádzajúcim zákon, ktorý je sankcionovaný absolútnou neplatnosťou, na čo má súd povinnosť prihliadnuť ex offo. Na základe uvedeného exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Proti uzneseniu exekučného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Namietal odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Odvolateľ uviedol, že vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti. Poukázal ďalej na to, že ako právny nástupca Poštovej banky, a.s., bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. Poštová banka, a.s. ako jeho právny predchodca postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijatť túto zákonom stanovenú ponuku. Uviedol tiež, že v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné len pokiaľ ide o dôvod uvedený v § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku; nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Oprávnený poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, krajských súdov a nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zároveň uviedol, že zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere v ustanovení § 93b ods. 1 zakotvoval povinnosť bánk ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov (teda i zo zmlúv o úvere) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom. Text rozhodcovskej doložky neobsahoval žiadnu alternatívu k rozhodcovskému konaniu v súlade so zákonnou definíciou „rozhodcovskej zmluvy“ v § ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. i s ustálenou praxou v odbore. Rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná na základe splnenia zákonnej povinnosti banky a ako taká nemôže predstavovať (nevynímajúc zreteľ zo zásady zákazu retroaktivity v právnom poriadku Slovenskej republiky) neprijateľnú podmienku. Na základe uvedeného odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, alebo aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 29. decembra 2014 bolo doručené exekučnému súdu podanie oprávneného zo dňa 21. decembra 2014 označené ako „Návrh na zastavenie exekúcie“. Oprávnený navrhol v súlade s § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu zastaviť a žiadal vrátiť zaplatený súdny poplatok.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu podaného odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., rozhodol o pripustení späťvzatia návrhu a napadnuté uznesenie exekučného súdu podľa § 208 O.s.p. zrušil a konanie zastavil.

Podľa § 41 ods. 2 O.s.p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, ak keď je úkon nesprávne označený.

Podľa § 222 ods. 2 O.s.p. odvolanie môže odvolací súd vybaviť aj tak, že pripustí vzatie návrhu na začatie konania späť.

Podľa § 208 O.s.p. ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Odvolací súd posúdil návrh oprávneného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zo dňa 21. decembra 2014 v zmysle § 41 ods. 2 O.s.p. ako späťvzatie návrhu na vykonanie exekúcie. Oprávnený svojím dispozitívnym úkonom prejavil vôľu nebyť viac účastníkom exekučného konania a súd musí túto jeho vôľu rešpektovať. Od účastníkov nemožno žiadať, aby zotrvali vo svojom procesnom postavení proti svojej vôli.

Na základe dispozitívneho úkonu oprávneného, ktorý je podľa svojho obsahu späťvzatím návrhu na vykonanie exekúcie, súd podľa § 208 O.s.p. rozhodol o pripustení späťvzatia návrhu, napadnuté uznesenie exekučného súdu zrušil a konanie zastavil.

Navrhovateľ žiadal, aby súd zároveň rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku. Vzhľadom na to, že vo veciach poplatkov je v zmysle § 12 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch oprávnený rozhodovať ten orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon, bude úlohou exekučného súdu rozhodnúť o navrhovateľovej žiadosti o vrátenie zaplateného súdneho poplatku.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.